

Monna Dithmer

Teaterredaktør på Politiken

Hvor og hvor længe har du arbejdet som teateranmelder?

På Information 1989-1993 som teateranmelder, på Politiken som teater- og danseanmelder og redaktør siden 1994.

Hvordan ser du på teateranmeldelsens funktion? Er den primært forbrugervejledning henvendt til læserne/publikum? Primært dialogpartner for kunstnerne og teatrenes ledelse og/eller primært en kulturpolitisk stemme i det offentlige rum?

Jeg betragter lige så lidt anmeldelsen som en forbrugervejledning, som jeg betragter læserne som blot og bar forbrugere. Den er snarere et indlæg i en løbende samtale om teatrets udtryk og udvikling med afsæt i den aktuelle forestilling. Her er anmelderen i implicit dialog med læsere, teaterfolk og kulturpolitiske instanser.

Har vi for meget teateranmeldelse og for lidt teaterkritik her i landet? For nu at sondre mellem de to genrer, som Tom Kristensen bl.a. gør.

For meget anmeldelse og for lidt kritik. Det gælder generelt for anmeldelsen som genre.

Hvad har været de vigtigste forandringer i vilkårene for dit arbejde i din tid som teateranmelder? Hvordan vurderer du dem?

Det ændrede mediebillede og et kulturlandskab, hvor den gamle danneskultur er blevet overlejret af en flerspektret populærkultur har skabt en radikalt anderledes situation. Printavisernes tilbagegang har reduceret antallet af anmeldere væsentligt og anmelderi er blevet en freelance virksomhed, i takt med at teateranmeldelsen har lidt et mærkbart

domænetab i de traditionelle medier. I den nye medievirkelighed er der simpelthen ikke det store click-potentiale i teater.

Teateranmelderne skal gabe over mere, producere mere og hurtigere og er nødt til at gøre en større indsats for at få deres ting på og få givet dem en profilering, så de ikke drukner blandt nettets mere populære kritikstof. Teaterjournalistik som kreativ medspiller er en mangelvare, ligesom tid til fordybelse er det - ergo småt med større tematiserende, debatterende og kommenterende artikler, og dermed muligheden for at træde i karakter som kritiker frem for en styk-pr.-styk anmelder. Til gengæld er det en styrkelse med det brede felt af nye online anmelderstemmer og muligheden for at gå i dialog med læserne. Den brede strøm af stjerner uddelt med til tider svingende fagligt fundament kan dog på sigt underminere anmeldelsens status i mere traditionel forstand.

Hvad ser du som de væsentligste forandringer i selve teaterkunsten i den periode, du har arbejdet som anmelder?

Der er kommet flere forestillinger, en langt større diversitet og en god spredning rent geografisk. Indholdsmæssigt har nye scenekunstformer vundet terræn, inklusive tværkunstneriske tiltag, og har også influeret traditionsteatret.

Har disse forandringer betydet noget for din rolle som anmelder?

Ikke den store forandring for mig, hvad genrer og former angår, i og med mit afsæt oprindeligt var dans og performance.

Har disse forandringer betydet noget for din rolle som anmelder?

Monna Dithmer, Teaterredaktør Politiken. Foto: Ricky John Molloy.

Nye former kræver selvfølgelig en justering af vurderingskriterier. F.eks. Kræver "virkelighedsteatret" implicit en anderledes etisk stillingtagen. Men det at anmelde er i sig selv en etisk udfordrende gerning. Citatet virker lidt dateret, anmelderne falder jo i dag ikke ligefrem ned af stolen af bar forundring over, at der f.eks. ikke er noget plot.

Hvad er i dine øjne det væsentligste i en teateranmeldelse?

At trænge ind til det væsentlige i en forestilling - i en form der i sig selv er en læseoplevelse og både videregiver en præcis oplevelse og en analytisk baseret argumentation. I bedste fald kan man åbne læsernes øjne for noget, de ikke selv havde set og tænkt - og få sat forestillingen ind i en større sammenhæng.

Hvordan ser du og hvordan ønsker du dig teateranmeldelsens fremtidige rolle?

Teateranmeldelsen får en mere udsat position i og med den mediemæssige og kulturelle situation, hvor teatret hverken drives frem af

kommercielle drivkræfter eller af muligheder for digital, transnational cirkulation. Men man kan satse på en mere dybdegående, tværgående dialogbaseret form for kritisk praksis. Her er der chance for en frugtbar synergi mellem gamle og nye medieplatforme.

Hvad er efter din mening mangelvarer i dansk teater netop nu?

Mod til at gå egne veje, der er trængsel på midterbanen. Mulighed for at gå på tværs, risikere røven og for de nye vækstlag til at udvikle sig.

Hvor ser du udviklingsmuligheder?

I teatrets mulighed for at bevæge sig ud ad forskellige spor er der udviklingspotentiale - f.eks. på det interaktive felt, i anderledes tværkunstneriske og teknologiske konstellationer eller i muligheden for at kunne intervenere hvor som helst og for hurtigt at kunne reagere på aktuelle begivenheder. I et digitalt orienteret mediesamfund og en mere og mere kommerzialiseret kultur

[Enquete]

er teatret potentielt det nye sort, i og med det ikke kan kapitaliseres og tiltrække et massepublikum og ikke kan begå sig på internettet. Det er eksklusivt, live her og nu, flygtigt og foranderligt og skabt til lige præcis denne særlige kontekst. Hvor finder man ellers et så relativt intimt rum, hvor folk kan få en fornemmelse af at være fælles om (at skabe) noget, der bliver til for øjnene af dem? Der er brug for steder - i kunsten - hvor man fysisk og åndeligt får en erfaring af fællesskab.